

DESPRÉS DE 22 ANYS, UN ITALIÀ GUANYA EL LLEÓ D'OR

XLV Mostra de Venècia: tot menys escàndol

La pel·lícula d'Ermanno Olmi «La leggenda del santo bevitore» va obtenir el màxim guardó del festival. El Lleó de plata va ser per a Theo Angelopoulos. Altres premiats han estat Shirley MacLaine i Pedro Almodóvar.

J. A. Saiz

La XLV Mostra de Venècia, clausurada fa pocs dies, ha transcorregut entre els aires de renovació que la nova junta directiva —encapçalada per Giuglielmo Biraghi— està donant al festival, i un excessiu ambient d'escàndol, vinculat fonamentalment a la projecció de *L'última temptació de Jesucrist*, de Martin Scorsese, i a un excés de religiositat mal entesa —per part de gent que ni tan sols han vist el film—, que està aconseguint per a la pel·lícula algunes de les xifres de major recaptació de la història del cinema als Estats Units (al voltant de cinc milions de pessetes per setmana i sala).

L'esperit de renovació s'ha traduït en la recuperació de la participació del cinema EUA de les grans productores (que en els darrers anys havien abandonat el festival) i en una reducció del nombre de pel·lícules exhibides: 85.

Però el que més sorprèn de Venècia és que es tracta d'un dels pocs festivals que obté rendibilitat de la inversió que comporta l'organització, ja que la massiva presència de periodistes i professionals del cine acreditats i l'alt cost de l'estada al Lido, fan que Venècia obtinga en 10 dies molts més diners dels que s'inverteixen. Cal afegir els que s'obtenen de forma directa, de la publicitat de les cases distribuïdores i productores, i de la venda d'entrades (entre 1.500 i 2.000 per sessió).

La selecció de pel·lícules busca un equilibri entre l'exhibició de les últimes obres de realitzadors ja consagrats (Theo Angelopoulos, C. Chabrol, C. Lizzani, A. Rudolph, J. Schlessinger, etc.) amb d'altres més joves, que s'encaren a les primeres realitzacions (John Hillcoat, Rodolfo Brandao, Mike Leigh, etc.), que en alguns casos provenen de la televisió.

A més, un repàs al cinema italià més recent: *Caro Gorbaciov*, de Carlo Lizzani; *Código Privado*, un confús discurs sobre les relacions amoroses, que té Ornella Mutti com a única protagonista;

ZEN —Zona d'Expansió Nord, un docudrama sobre la misèria i la manca de condicions vitals d'un barri perifèric de Palermo; *La leggenda del santo bevitore*, d'Ermanno Olmi, un brillant exercici d'estil entorn d'un vagabund que un dia comença a trobar els diners que necessita, guanyadora del Lleó d'or.

Una trobada amb el cinema europeu de qualitat: *Une affaire de femmes*, de Claude Chabrol, que narra la sorprenent història d'una dona que fou guillotinata a França durant la Segona Guerra Mundial, per practicar avortaments; *Temps difícils*, una curiosa adaptació de la novel·la homònima de Dickens, realitzada per Joao Botelho; o *Luces y sombras* del barcelonès Jaime Camino, una desordenada reflexió



El cineasta grec Theo Angelopoulos, amb «Paisatge en la boira», va guanyar el Lleó de plata.



Ermanno Olmi va trencar la mala sort del cinema italià a Venècia.

sobre el món del cine i sobre les fantasies de la infantesa, tot entorn del quadre *Las Meninas* de Velàzquez; i *Mujeres al borde de un ataque de nervios*, comèdia d'èxit de Pedro Almodóvar, que ha guanyat el premi al millor guió.

No obstant això, el que més crida l'atenció, com quasi sempre, ha estat la participació nord-americana que, amb un gran desplegament de mitjans, ha portat a Venècia les estrenes de què es parlarà els pròxims mesos a tot Europa: *Good morning Vietnam*, pel·lícula de Barry Levinson, que conta les peripècies d'un locutor de ràdio en la guerra de Vietnam, és una comèdia molt convencional, amb alguns bons moments; *Who framed Roger*

Babbit, de Robert Zemeckis, una hàbil combinació de dibuixos animats i personatges reals, produïda per Spielberg; *Un peix anomenat Wanda*, delirant comèdia que compta amb la participació dels mítics Monty Python; *Madame Sousatzka*, de John Schlesinger, amb una Shirley MacLaine que no és estrany que haja guanyat el guardó a la millor actriu.

Tot plegat la Mostra de Venècia aconsegueix una selecció de pel·lícules atractives que, junt amb la presència massiva de famosos, confereix al festival aquest caràcter llegendari que el temps li ha donat i que manté, malgrat les lluites internes i polítiques. □